

Benedek Elek: Kutya szeretne lenni

Egyszer volt egy gazdaember s annak egy nagy kamasz fia. Kimegy ez a gazdaember a mezőre, ment vele a fia is, mentek a cselédjei, a napszámosok, gyűjtötték erősen a szénát, hogy csak úgy csurgott róluk a verejték. Mindenki dolgozott, csak a gazda kutya nem. Az ott heverészett a bokor tövében, a jó árnyékban. Látja ezt a gazda fia, megirigyeli a kutya dolgát, s felsóhajt keservesen:

– Hej, édesapám, de szeretnék kutya lenni!

– Szeretnél-e, fiam? – mondja az ember. – No, ha szeretnél, feküdj a kutya mellé. Ne dolgozz, én nem bánom.

Hiszen a legény kétszer sem mondatta magának, lefeküdt a bokor alá, nagyot aludott, míg a többi emberek dolgoztak, s esze ágában sem volt, hogy megfogja a villa nyelét.

No, hanem elkövetkezett az ebéd ideje. A gazda a cselédjeivel meg a napszámosaival a tál elé ült, s kanalzták a kaszáslevest, de a legényt közel sem eresztették a tálhoz, csak csontot meg kenyérhéjat dobtak neki, mint a kutyának.

Hiszen a legény nem bánta erősen, mert még nem volt éhes. Ebéd után megint leheveredett a bokor alá, s ott hevert uzsonnáig.

Eléjönnek a cselédek s a napszámosok az uzsonnához, de bezzeg felkelt a legény is a bokor alól. Odament, hogy neki is adjanak valamit.

– Várj csak a sorodra, fiam – mondotta a gazda –, majd te is megkapod becsületesen a magadét, amikor a kutya. – S megint csak kenyérhéjat dobtak neki.

De már estefelé zöldet-vöröset látott a fiú szeme, s azt mondta az apjának:

– Édesapám, elég volt a kutyaságból, nem leszek én többet kutya, mert mégiscsak igaz az, hogy a kutyának kutyául van dolga!

– Látod, fiam, látod – mondotta a gazda –, az ember legyen ember, a kutya legyen kutya!

Bezzeg ezután a legény megfogta a villa nyelét, nem kívánta meg többet a kutya sorsát.